

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΞΥΠΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ

Ο Άγιος Πέτρος και η βροχή

Ο Μαρτίνος Ντ' Αρό, αρχιδιάκονος της Παπικλής, σε κάποιο παλιό βιβλίο του αναφέρει το εξής χαριτωμένο ανέκδοτο.

Σε πολλά χωριά του βασιλείου της Ναβάρρας, όταν η ξηρασία βριστούσε πολλόν καιρό, οι άρχοντες ακολουθούμενοι από το λαό, έκαναν λιτανείες και έχοντας μπροστά την εικόνα του Άγιου Πέτρου πήγαιναν στην όχθη ενός ποταμού όπου άρχιζαν τις παρακλήσεις :

— Άγιε Πέτρε, σώσε μας ! φώναζαν.

Και επειδή, φυσικά, ο Άγιος Πέτρος δεν έδινε απάντησι, ο λαός διασραστημένος εφώναζε :

— Ρίξε τον μέσ' στο ποτάμι !

Τότε επενθύναν οι άρχοντες και αναλάβαιναν την ύποστηρίξι του Άγιου λέγοντας ότι εινε πολύ καλός Άγιος και ότι δε θ' άργουσε να εισακούσθι την παρακλήσι τους.

Έτσι, ύστερα από πολλά ό λαιος καθισούχαε κάπως, ζητούσε όμως έγρησις από τον Άγιο, τις όποιες του τις έδιναν οι άρχοντες, — ότι πριν περάσουν εισουίτεσσας ώρες θα βροξή.

Έτσι λοιπόν γλάνωνε ο Άγιος την ψυχολοσία...

Περιεργα σημειωμάτριά

Σήμερα όταν θέλουμε να μη ξεχάσουμε κάτι που σκεπτόμεθα, βράζουμε άπλοστάτα τό σημειωμάτιό μας και τό σημειώνουε. Δεν έκαναν όμως τό ίδιο πράγμα και τερικοί μεγάλοι άνδρες. Ο Ρουσσώ π. χ. συνήθιζε να σημειώνη με μία καρφίτσα άπάνω.... στα νύχια του τις σκέψεις που του κατέβαιναν κατά τη διάρκεια τών έκδρομών του.

Έπειτα ο Πετράσχης έγραφε συνήθως τους στίχους του στο ποκάμισό του, τα μανίκια του όποιον ήταν αιώνας κεντημένα με διάφορες ύπομνησις. άπ' τις όποιες οι περισσότερες... φυσικά άναφέροντο στην αγαπημένη του Λούρα. Άξιοσημείωτη έπίσης εινε η ιδιοτροπία κάποιου καλογηρού, ό όποιος περνούσε μία καρφίτσα στο ράσο του για να θυμηθί να... μεθύση. Άλλά τίποτε άπ' αυτά δε μπορεί να παραβληθί με 'κεινο που έγραφε στο σημειωμάτιό του ένας άσηρημένος Ρωμιοε ταξειδιώτης : « Πρέπει να θυμηθώ... ότι πάω στη Σύρα για να παντρευτώ »...

Τέλος γνωστός νέος λόγιος, κριτικός και συνεργάτης του «Μπουκέτου» συνιθιζε να γράφει κάθε τόσο στο σημειωμάτιό του : « Ν ά θ ν υ μ η θ ω ν ά γ ρ ά φ ω ρ ο ρ ά μ α » !

Έννοείται ότι ουτε έγραφε ποτέ, ουτε θα γράφη, κατά τα φαίνόμενα, τό άπειλούμενον δραματικόν άριστούγγημα του.

Οι δύο άσχημοί

Κάποτε, ένας άνθρωπος άσχημώτατος, είχε βγη περίπατο στην έξοχη. Ένώ βάδιζε ήσυχος, άντάμονε στό δρόμο έβαν έπίσης άσχημώτατο ζωνηρό, ό όποιος μόλις τον είδε τόν έσοκώσε με τό άλλο τον λέγοντάς του :

— Άπό δέκα χρόνια όρξιστρηκα ότι άν συναντήσω ποτέ άνθρωπο άσχημώτερο από μένα να τόν σκοτώσω.... Ήρθε λοιπόν ή στιγμή να τηρώσω τόν όρκο μου.

Ο άλλος τόν κάτταξε για λίγο, προσεχτικά κι ύστερα του είπε μι ψυχρότητα :

— Άν εινε αλήθεια πως είμαι άσχημώτερος από σένα, σε παρακαλώ να με σκοτώσης, χωρίς άναβολή, γιατί δε θέλω πειά να ζω ουτε στιγμή !...

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Ωραία και πιστή συγχρόνως γυναίκα εινε τόσο άπάνω πράγμα, όσον και ή τελεία μεταφράσις ενός ποιήματος. Ή μεταφράσις..... όταν εινε όραία δεν εινε πιστή, και όταν εινε πιστή δεν εινε όραία.

μπέλλα. Μά τί να σου συγχωρήσω; Ή συγχωρήσις προϋποθέτει ένα οράμα, ένα άμάρτημα. Και έγω δεν ξέρω άν υπάχην στον κόσμο άλλο πλάσμα πιο άδικο και πιο είνγενικό από σένα! Σήκω άπάνω, άγάπη μου, έλα στην άγκαλιά μου. Πάρε να τρέψης, παιδί μου. Είσα ή πιο άφοσιωμένη γυναικούλα που υπάρχει στον κόσμο και σε λατρεύω !...

Ή Άνναπέλλα ούχτηκε σάν τρολλή στην άγκαλιά τ' άνδρός της. Ένα τρομερό βάρος έβγυε από τό στήθος της. Έκλεισε τα μάτια της, πλησίασε τό πρόσωπό της στο πρόσωπό του και ψιθύρισε :

— Άλαφρέδε... Άλαφρέδε, νομίζω πως ξαναγεννήθηκα. Είμαι τόσο ευτυχισμένη, Άλαφρέδε !...

Και δύο δάχρυα, δάχρυα άνακουφίσεως, κήλησαν άπ' τά μάτια της.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΝΤΟΝΩΝΤΥ

Τό γράμμα σου τ' άποφώνω, με βρήκε λυπημένο. Μη λές πως ήταν άφορη τ' όργίλιο σου γραφτό : όσο για κεινο, μία φωνή μου τόξεν είκοσιμένο. Δέ θλίβουμα γι' αυτό.

Έτρεχε, όμως, ή βροδιά τόσο βουβή να σήνει, κι' ό ήλιος, μακρυνά, τόσο θλιβά να χάνεται μαζί!... Γέτιες βροδιές, ή σκέψη μου, που νυσταλάγει και κείνη, δε θάθελε να ζει!

Κ' έπειτα, λές για γράμμα, που έγω δε βρισκω βάση : λογια γραμμένα βιαστικά, με πάθος και χολή, έκείνος που τα λόγια σου τα πλιν έχει διαβάσει, θα ξαναγιστεί πολύ!

Μου λές πως κήλιστρηκα στο βόρβορο—φανάτσο! Και γω που τόξα καύχημα κρυφό, τόσοσ καιρό, πως ή καρδιά μου σταθιρε, στα πλάνα βήματά σου, σάν άστρο φεγγερό!

...Τό γράμμα σου τ' άποφώνω, με βρήκε λυπημένο. Κάθε άνθος έχει μαφαθεί, κάθε γωνιά σαπει. Γι' αυτό και κεινο που μου λές : σάν όνειρο θα μένω, —δεν ξαίρω τί θα πει,....

ΕΝΑ ΠΙΚΡΟ ΚΑΙ ΠΕΝΘΙΜΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στο μεγάλο τ' άχοργιάλι, που ή ψυχή μου πάει ν' άράζει, καμιά θλίψη, καμιά τύψη, δε θα ρθει να με ταράξει.

Τό σκοτάδι, τό σκοτάδι, που θα ρθει να με τυλίξει, θα γιατίρφε, μία γιά πάντα, την άγαπρητη μου πλήξη.

Θα γιατίρφε, μία γιά πάντα, και τόν πονο, και τόν πόθο, και τ' άλάλητα θλιμένο τό παράπονο που νιώθω.

Μία γιά πάντα, θα γιατίρφε και την τύψη, και την πλήξη, τό μεγάλο τό σκοτάδι, που θα ρθει να με τυλίξει...

Τό προσμένο, τό προσμένο, μέρα - νύχτα τό προσμένο, σάν άνούφελο λουλούδι, κι' άπ' τόν κλώνο του πεσιμένο.

Σά λουλούδι λαβομένο, σά λουλούδι του θανάτου, που παλεύει, και γυρίζει να σωθούν τα βιάνια του!...

Κι' από μένα, κι' από μένα, τίποτ' άλλο δε θα μένει —μόνον ό μαζός ό χώρος, που κρατούν οι πεθαμένοι,....

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΔΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΥΦΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΦΕΓΙΕ

Κάποια κυρία είχε προσκαλέσει κάποτε τόν Οκτάβιο Φεγιέ σε γυναιμα με τό σκοπό να έκλήξη της συνδιατηνάμας της με τις ευφυολογιες του.

Κοντά του στο τραπέζι είχε τοποθετηθί ένας συνταγματάγιος του προδολικού.

Ο Φεγιέ, μόλις άντελήφθη γι' αυτό λόγο τόν ειλαν προσκαλέσει, έθεώρησε καλό να μη βγάλη ουτε λέξι από τό στόμα του, έκεινο τό βράδυ.

Ή οικοδέσποινα, κάπως στενοχωρημένη, τόν πλησίασε σε μία στιγμή και του είπε καρφά τό ατί:

— Μά ποτε θ' άρχισης τις ευφυολογιες σου, σκληρέ;

— Όταν θ' άρχισή και ό γειτόνάς μου συνταγματάγιος να κανονιοδολή !...

